

показатели линейной зависимости невысокие. Коэффициент корреляции между процентом инфляции и ростом жилищного богатства показывает, что рост инфляции на 1% приводит к росту жилищного богатства на 0,3776 единицы годовой базы. Рост ликвидных активов должен быть 0,5770 единицы годовой базы согласно полученному коэффициенту корреляции. Единственно при группе инвестиционных активов наблюдается отрицательная корреляционная зависимость – увеличившийся процент инфляции ведет к понижению роста инвестиционных активов, но его величина исключительно низкая, что может толковаться и как отсутствие зависимости (см. таблицу 2). В этом смысле факторное воздействие инфляции на совокупное богатство сектора домашних хозяйств следует рассматривать с известными оговорками, особенно в случаях, когда ее темпы не являются высокими, а находятся в границах допустимого.

На базе полученных низких коэффициентов корреляции между рассматриваемыми двумя факторами и компонентами богатства сектора домашних хозяйств и вышеизложенных рассуждений в заключение становятся необходимыми следующие выводы:

- Фактор средней процентной ставки по депозитам не является первостепенным при распределении богатства сектора домашних хозяйств. В Республике Болгарии ее рост не приводит к приливу капиталов в инвестиции по банковским депозитам за счет остальных инвестиционных альтернатив;

- Протекающие инфляционные процессы в Республике Болгарии не оказывают дестимулирующее влияние на накопление богатства сектора домашних хозяйств; линейная зависимость между фактором инфляции и ростом совокупного богатства по отдельным компонентам слабо выражена.

ЛИТЕРАТУРА

1. Димитрова, Т. *Банково обслужване на икономическите агенти.*
2. Boskin, M. J. *Taxation, Saving and the Rate of Interest, Journal of Political Economy*, 86 (2), 1978.
3. www.bnb.bg.

ГАЛИНА ПРОЦИК

Науковий керівник:

к. е. н., доцент Лизун. М. В.

СУТНІСТЬ ТА МОТИВАЦІЯ МІЖНАРОДНОГО РУХУ КАПІТАЛУ З УКРАЇНИ ТА В УКРАЇНУ

Інтенсивний приплив та відплив іноземного капіталу притаманний для більшості держав з перехідною економікою. Основою цього є процеси фінансової глобалізації та євроінтеграційний курс, лібералізація ринку фінансових послуг, котра поглиблюється. Саме тому важливою формою міжнародно-економічних відносин є рух капіталу. Це відбувається внаслідок того, що капітал не може отримати достатній прибуток у своїй країні, але в іншій державі він може бути набагато більшим.

Міжнародний рух капіталу (міжнародна міграція капіталу) визначається як *переміщення коштів між країнами в пошуках вигіднішої сфери їх використання*. Тобто держави з певним надлишком капіталу експортують його, а держави, котрі мають його дефіцит – імпортують. При цьому вигоду одержують обидві сторони. Іноземні інвестиції абсорбують розвиток виробництва, зростання кількості робочих місць, НТП, розвиток сфери послуг, збільшення продуктивності та технічному оновленню підприємств. Дослідженням цієї теми займалися такі вчені як: Акопов Є. А., Косарев А. та Григор'єв Л., Варналій З. С., Кіндлбегера Ч., Павленко І. І. і ін.

Позитивний вплив вивіз капіталу має і на розвиток міжнародної торгівлі. Відповідно до цього розрізняють форми міжнародного руху капіталу за різними критеріями. До провідних форм міжнародної міграції капіталу за характером застосування доречно віднести переміщення підприємницьких та позичкових грошових резервів, проте в наш час все частіше використовують міжнародну технічну допомогу.

Основними факторами, що впливають на міграцію капіталу:

- глобалізація світового ринку, що спричиняє тісну співпрацю у різних галузях;
- майбутня концентрація та централізація грошових потоків у національних економіках;
- економічна політика промислово розвинених держав, котра направлена на залучення значних об'ємів капіталу для підтримки темпів економічного зростання, розвитку передових галузей промисловості, рівня зайнятості населення;
- перенасичення капіталу на національних ринках позикового капіталу промислово розвинених країн;
- заінтересованістю певних держав у припливі іноземних капіталів внаслідок браку внутрішнього капіталу.

На жаль, з часу відновлення незалежності у 1991 році економічна політика України девальвувала всі конкурентні переваги країни. За понад 20 років держава майже повністю втратила свою інвестиційну привабливість. У глобальному рейтингу сприятливості бізнес-середовища *Doing Business* Україна посідає 145 сходинку [1]. Згідно даних Центру соціально-економічних досліджень CASE-Україна, українського партнера Світового Економічного Форуму, Україна посіла 82-е місце у рейтингу конкурентоспроможності (зі 104-х країн світу) опустившись при цьому на десять сходинок порівняно з 2011 роком (72-е місце). Та попри це вона є привабливим майданчиком для інвестування у різні сектори економіки. Зокрема, наша країна є третьою за привабливістю для здійснення ПІІ у фінансовий сектор: за останні 5 років український фінансовий сектор залучив найбільшу кількість інвестиційних проектів (13 % від загального обсягу ПІІ в Україну). Проте потоки імпортованого та експортованого капіталу різко розрізняються – якщо обсяги імпортованого до України капіталу у наростаючому підсумку на початок 2012 року склали 49,4 млрд. дол. США, то обсяги експортованого – всього 6,9 млрд. дол.США. [2]. Головними інструментами у боротьбі за інвестиції є

реальне, а не декларативне покращення інвестиційного клімату, зменшення бюрократичних процедур, спрощення регуляторно-реєстраційних вимог та вжиття радикальних заходів щодо дієвого захисту інвестицій. Виходом із ситуації є обґрунтування раціональної інвестиційної політики, в якій пріоритет матимуть система державного регулювання й реформування структури власності на основі приватизації та концепція технічного переоснащення промислового виробництва із залученням коштів іноземних інвесторів.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Ведение бизнеса 2010: Проведение реформ в трудные времена [Електронний ресурс] / Всемирный банк, Международная финансовая корпорация, Palgrave Macmillan // WorldBank. Data profile // [Електронний ресурс] URL://<http://ddp-ext.worldbank.org/ext/ddpreports/ViewSharedReport>.*
2. <http://www.ir.org.ua> [Електронний ресурс].

ОЛЕКСІЙ ПУДЛИЧ

Науковий керівник:

к.е.н., доцент Кривоус В. Б.

РОЗВИТОК КРУЇЗНОГО ТУРИЗМУ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

Круїзний туризм – поняття для вітчизняної науки відносно нове, хоча круїзи як вид туризму мають столітню історію. Круїз (від англ. cruise) означає морську подорож, зазвичай, – по замкненому колу.

Витоками круїзного туризму в Україні слід вважати річкові екскурсії для учнів на пароплавах по Дніпру. Так, наприкінці ХІХ – поч. ХХ ст. «завдяки люб'язності пароплавного товариства в особі Марголіна Д. С. відбулися річкові екскурсії-прогулянки», під час яких екскурсанти зупинялися «в мальовничих або цікавих в історичному плані місцях, наприклад, у Межигір'ї, де ... могли оглянути Межигірський монастир». [1, с. 120]

Перші середземноморські круїзи, що вирушали з Одеси, тобто власне з території УРСР, розпочалися 1967 р. Приводом для їх початку стали військові дії між Об'єднаною Арабською Республікою і Ізраїлем, унаслідок чого різко скоротився традиційний для Єгипту потік європейських туристів. У результаті домовленості між ОАЄ і СРСР до Єгипту, аби компенсувати брак європейських туристів унаслідок арабо-ізраїльського конфлікту, спрямовувалися радянські туристські групи. В один бік одна група туристів мандрувала морем, у зворотному напрямі – літаками. Друга група туристів рухалася їй назустріч: спочатку літаком, потім морем. Під час морського відрізка круїзу туристи відвідували Варну, Стамбул, Неаполь і прибували до Олександрії, з якої автобусами діставалися Каїру. Інші групи прилітали одразу до Каїру з Одеси, а поверталися морським шляхом.